

URZICĂ

ANUL XVI • Nr. 14 • 31 IULIE 1964 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Desen de MATTY

Biblioteca Centrală
Regională
doana-Deva

A ÎNCEPUT PESCUITUL...
— la ascultă, șefule, ... de
ce nu ești la serviciu?

MATTY

Îl cunosc de mult. Din vremea tramvaielor cu cai. Făptura lui e legată în memoria mea de namila de fier, trasă de-o biată mîrtoagă și lunecînd pe șine lucioase. Am impresia că acolo l-am întîlnit înția oară. În ce împrejurare și în ce epocă nu știu precis. Poate într-un vagon pe Calea Moșilor.

De acolo începea cursa aceluia hodorigit tramvai cu cai. Știu că ajungea în str. Enei, pe urmă cobora pe str. Brezoianu, de acolo o lua pe Popa Tatu, pînă la Gara de Nord. N-aș putea reconstitui porțiunile care legau aceste ulițe bucureștene. Dar tramvaiul cu cai, închis iarna și deschis vara, nu l-am uitat. Am, încă, în nări, mirosul de ulei de rapiță și de răcoare, cînd se deschidea ușa de fier, în serile de iarnă. Moțaiam în luminița crepusculară, în emanațiile lămpii cu flacără gălbuie. Mă duceau părinții la cine știe ce rudă care locuia pe meleagurile Căii Griviței. O epopee infinită. Nici un drum pe care l-am făcut mai tîrziu cu trenul nu mi-a părut mai lung decît această călătorie printr-un București imens, necunoscut, care în inserările de vară se umplea de larva vînzătorilor de

gaz, de cărbuni, de cornuri, de bragă, de iaurt, de apă distribuită în sacale. Toate erau ambulante. Toți se lăfăiau ca vodă-n lobo-dă.

— Aoiingaaaz! Petroliu gaaaaz! strigau vînzătorii de petrol, prelungind vocalele.

— Fierbinte pîrumbielu, fierbinte! psalmodiau țigănci care viadeau porumb fiert. Femei tinere, îmbrăbodite, cu un coș acoperit de-un prosop, pe cap.

Chipuri coborîte, parcă, dintr-un tablou de Grigorescu.

— Chiop cărbuni! Chiop cărbuni! își vesteau marfa, cărbunarii.

N-am știut niciodată ce însemnează acel „c h i o p”...

Strada mirosea a petroliu-gaz, aprins de gospodinele mahalalei deasupra unui mangel în care cărbunii de lemn scăpărau scinței și funingine. Dîra de fum albastru se tîra de-a lungul trotuarelor, pătrundea în curți, trecea drumul, ca o salamandă descompusă, străvezie și amenințătoare.

— Ozane, lighiane, tinichele bune avem! striga flăcăul transilvan, care abia se mai vedea — arhanghel învesmîntat în zale — sub un înveliș de trei ori mai mare decît el, carapace compusă din obiecte casnice. Ozane (cazane), lighiane, tăvi, curșe de șoareci, fîrașe, instrumente de ras ceapă, aruncau luciri ce-ți luau ochii, în soarele lui Cuptor. Se bălăbăneau și sunau în circa arhanghelului de tinichea, ale cărui clamări se amestecau cu lamentele celorlalți vînzători. Erau vocalizări nostalgice, patetice, pierdute pentru totdeauna, o simfonie bucureșteană, pe care e păcat că nici unul dintre compozitorii vremii n-a pus-o pe noțe.

Din această lume s-a întruchipat acel omuleț vioi pe care, mai tîrziu, l-am cunoscut, în cine știe ce vagon de tramvai Obor — Gara de Nord, și care era conu Iancu. Conu Iancu mai eram și eu, mai ales eu.

De ce-mi spunea conu Iancu, de ce continuă să-mi spună conu Iancu și azi, cînd el se apropie de nouăzeci de ani și eu de optzeci, n-am știut și n-am să știu niciodată. Nici nu vreau să știu.

E misterul vieții mele, un mister nevînovat, pe care nu țin să-l dezleg.

— Bună ziua, coane Iancu!

— Să trăiești, coane Iancule!

— Ce mai nou, coane Iancule?

— Toate bune, coane Iancule!

Și așa, întîlnindu-ne la cîțiva ani o dată, schimbăm cîteva vorbe fără nici un haz și ne vedem iar de drum și iar ne întîlnim peste alți cîțiva ani.

— Să trăiești, coane Iancule! Nu vrei de loc să-mbătrînești!

— D-apoi dumneata! Ești la fel ca-n ziua

cînd ne-am cunoscut. Parc-a fost ieri, coane Iancule!

Și iar ne despărțim. Nu o dată mă simt ispitit să mă iau după el, să-l apuc de poalele redingotei și să ne explicăm, în sfîrșit, o dată pentru totdeauna:

— Ascultă, domnul meu, de ce-mi tot spui dumneata „coane Iancule!” Pe mine mă theamă altfel. Sînt gazetar vechi, mă cunoaște tot Bucureștiul, ce naiba!

Dar mă opresc. Poate că omul știe cine sînt, dar îmi spune „coane Iancule” în amintirea unei glume, făcută la un chef, odinioară. Ne gratulăm la fel ca doi prieteni ai mei care, adoptînd replica unui al treilea chefliu, se tratau, reciproc, cu „domnule inginer”, deși aveau cu totul alte ineletrniciri, fiecare.

Tot așa, necunoscutul meu și-o fi aducînd aminte de-o glumă din tinerețe și-mi spune „coane Iancule”, ca să-și prelungească tinerețea. Să nu-l întreb. Să continuăm jocul acesta nevînovat, care ține de cîteva decenii și nu strică nîmănu. Nu e nevoie să ies din echivoc. Ce-aș cîștiga? Nu, e mai bine să nu rup vîlul care înfășoară enigma. Fiecare om are un mister în viață, fiecare simte nevoia unui mister, a unei întrebări permanente, lăsate înadins fără răspuns. Neavînd, la activul meu, nimic de ascuns, nici o taină romantică, nici o temere, nici o crimă, nici o remușcare, nimic excepțional care trebuie ascuns contemporanilor și posterității, mă mulțumesc cu mediocra enigmă a omului din tramvaiul Obor — Gara de Nord, enigmă pe care n-am descifrat-o nici pînă azi, cînd îmi trîsc fantoma în umbra colosalelor blocuri care au înlocuit căsuțele cu grădini și grădinile cu globuri de sticlă colorată, nostalgice vestigii ale Bucureștilor de demult, Bucureștii sacagiilor, ai covrigarilor, ai salpegiilor, ai cărbunariilor, ai arhanghelilor de tinichea.

Dar tăcere! Să punem lacăt demonului curiozității.

Lăsați-mi-l pe conu Iancu în splendoarea lui de enigmatică Atlandidă, care nu s-a prăbușit încă. Se va cufunda și acest continent care a fost pentru mine pîrpiriul personaj cu redingotă din tramvaiul cu cai. Nu cred să-mi mai întîlnesc de multe ori partenerul.

Anii nu iartă. Curînd-curînd, unul dintre noi nu va mai fi. Celălalt îl va urma și el. Am început să simt nevoia să-l văd. Mi-e dor de el.

Abia aștept să ne mai vedem o dată, la colțul unei străzi, în fața unei vitrine, într-o tutungerie.

— Văzuși, coane Iancule, ce de evenimente?

— Extraordinare, coane Iancule!

Muzică ușoară — dans greu

Desen de TIA PELTZ

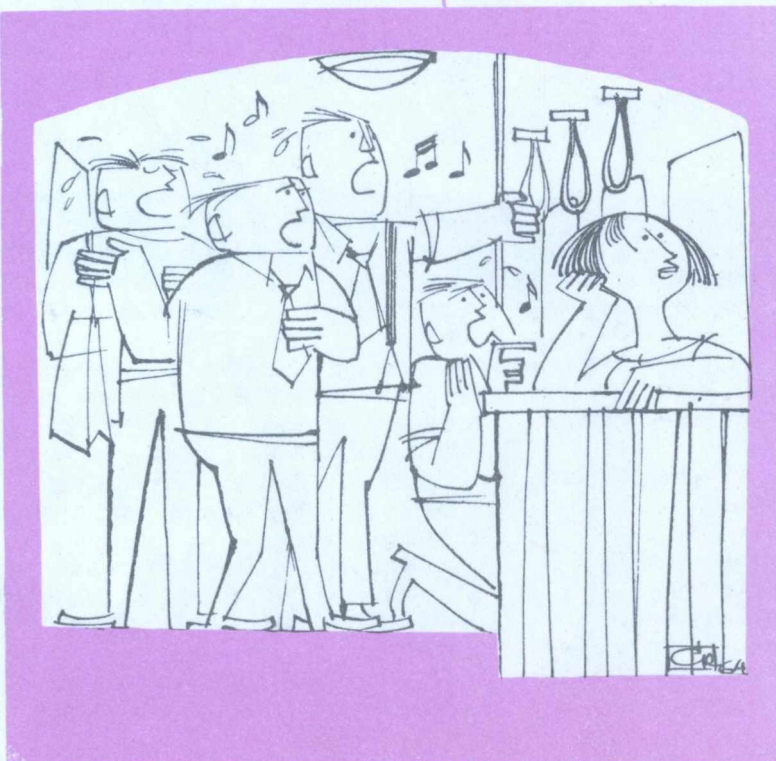
În cadrul întreprinderii „Spicul” din București se tergiversează de doi ani introducerea unui sistem pneumatic necesar transportării făinii din moară în secțiile producătoare.

— Spune-mi, te rog, ce e un transportor pneumatic?
— În unele fabrici, un sistem mecanic care duce făina; la noi, un sistem care te duce cu vorba...

Desen de D. NEGREA

În unele tramvaie nu se deschid geamurile în timpul verii.

— Deschide, deschide fereastra!

Desen de V. CRIVĂȚ

TUDOR MUȘĂTESCU DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÎNE”

Doină — Dor, la altitudine.
Dulceață — Fructe care... gem.
Dropie — Păun în ismene.
Dobindă — Smintina laptelui împrumutat.
Deasupra — Filozofia untdelemnului.
Doi — Semnul înmulțirii.
Dramă — Comedie căzută.
Dor — Zefir care scutură rozele inimii.
Dresură — Pedagogie cu pleasnă.
Demagog — Dicționar de vorbe goale.
Deimpărțit — Moștenire.
Deinmulțit — Bani.
Derm — Om cu conștiința călcată pe dungă.
Decovil — Tren cu vederi înguste.
Defensivă — Atac cu spatele în inamic.
Degetar — Chivără pe deget.
Deficit — Lipsă, cițiva ani de-acasă.
Dată — Ziua exactă în care nu s-a născut nici o femeie.

Dubios — Pagubă în ciupercile altuia.
Defunct — Citat la judecata de apoi.
Daltă — Pensula sculptorului.
Deget — Decît să te arate, mai bine să te ascunzi după el.
Drum — Unul care te „duce” cum vrea.
Demolare — Distrugerea molliilor.
Dentist — Proverb. Cine poate, oase roade.
Defect — Un stricat, fără viții.
Deal — Munte la școala elementară.
Debut — Cel dintîi pas pe scenă, pe care — chiar dacă îl faci desculț — tot și se pare că te strîng pantofii.
Dop — Unul care ne stă în gît.
Decar — Suprafață de pămînt (1000 m³) de pică, cupă, treflă, sau caro.

Un delicat

de ȘTEFAN IUREȘ

*Îi zici crai? E o ființă
gingașă la suferință.
Nici o muscă n-ar strivi
(îi plac fără aripi, vii.)*

*Îl cunosc: cumpără flori
de la Codlea, deseori,
și-n foiță le trimite
dar, penultimei iubite.
Delicat se poartă după
ce a izbutit să rupă
episodul amoros:
pe mormînt — buchet frumos,
Este un brevet, oricum
Lacrimi stinse de parfum,
lină, lustruită pantă,
despărțire elegantă.*

*uluite că nu mor
în clipa tăierii lor.
Pe cînd undeva, sub stele,
pe fond muzical („Lalele”),
alteia, deja, i-a dat
un sărut numerotal.*

*Dar de ce îl deconspiri
noii sale cuceriri
fetei care pare — gata!
„ultima și-adevărată”?
— Ca să spună ce preferă:
De grădină flori? de seră?
Orhidee? O să-i deie
În final chiar orhidee.
Trandafiri? crini? crizanteme?
Doar să știe el din vreme.
...,ah... a fost... s-a dus... păcat...”*

*Puse-n apă, într-o vază,
florile se întristează*

Tandru, simțitor băiat!

În după amiaza aceea vorbisem vrute și nevrute. Despre umorul absurd, patologia gândirii, superstiții... Ca să fixeze discuția, ne-a rugat să-l lăsăm să povestească o întâmplare. Și-a început.

— Ascultați. Mă cunoașteți ca pe un om sobru, cumpătat. Din când în când cite un pahărel mai mult. Nu m-ați pomenit sub o altă înfățișare decât aceea a băutorului moderat, adică metodic. Ei bine, cam prin 1947, eram într-o circiumă de la podul Elefterie și sorbeam niște rachiu. Circiuma o ținea unul care părea a fi nu creația părinților săi, ci a unui caricaturist care și-a închinat creionul temei speculantului. Mic, îndesat, durduliu, era vădit ros de teama că-și va pierde circiuma mare, pe colț, și se topea încet în punga lui de piele. Începând cu această pungă de piele, care se cuta și se sbrcea, continuând cu plăcile de păr galben-roșcat care îi mai încadrau chelia lucie a unei căpățini de o sfericitate perfectă și sfirșind cu mustățile pe oală, totul se pleoștea în el. Doar ochii mici, cîrpiți pe figură cu multă economie de material, păstrau căutături și luciri de ochi de dihor. Și ca și un dihor se trăgea spre viziua lui. În fiecare zi, din prăvălie dispărea altceva. Dispăreau butoaiele de vin vechi și de țuică bătrînă și roasă, dispăreau mesele și chiar și scaunele. Se vindeau doar rachiu obișnuite de monopol și se servea în picioare. În seara de care îți vorbesc, mai erau în circiumă cîțiva parlagii, obișnuiți ai localului. Locuiau pe la Bragadiru și, înainte de a o lua spre casă, prin ulicioara care da din Dr. Lister la Bragadiru, făceau aci o haltă și sorbeau, la început pe indelete, cite un pahărel. Și vorbeau. În seara aceea, conversația lincezea. Dar se deschise ușa și în circiumă intră cea mai perfectă, mai frumoasă și mai tristă bucată de șofran viu pe care o văzusem vreodată. Prietenii mei reacționară prompt, adevărat cor antic:

— Ura, Năică! Pe unde dracu hălăduiești, nenorocitul, de nu te-ai mai arătat?

— Păi, nu vedeți? Am gălbinare! spuse Năică în înfiorarea unui suris prelung, trist, stîns și de un galben vested.

Și, cu un deget, își trase jos pleoapa inferioară, pentru ca băieții să vadă cit de galben îi e albul ochiului. Gest superflu pentru că icterul se citea de departe, în culoarea feței, a gîtului, a mîinilor.

— Și demult o tragi? mai întrebă unul.

— Demult, mă! spuse Năică trist.

— Aoleu, măi, — reluă corul antic — mare nătărău mai ești! Cum de n-ai venit la noi? Te vindecam într-o zi.

— Cu ce, mă? întrebă Năică, în care se trezea nădejdea.

— Simplu, boule; cu „bun de vacă“! spuse cel care începea să se detașeze de ceilalți, să se desemneze ca un solist a cărui partitură era imediat reluată de cor.

— Cu bun de vacă? Ce mai e și asta? N-am auzit niciodată.

— Păi de unde să auzi, dacă nu ești de meserie! Bun de vacă e bun de vacă.

Intimidat de o știință atât de precisă și temîndu-se probabil ca nu cumva, prin insistențele lui, să-și supere prietenii, și aceștia să refuze de a-l mai iniția, sau ca misterul acesta profund, dezvăluit prea brutal, să nu lase să i se evapore virtuțile sale magice de tămăduitor suveran al hepatitelor, Năică nu îndrăzni decât un „Adică?“ intervenție care-l determină pe solist să se adreseze corului:

— Adică! Adică! Spuneți-i și voi mă că și voi știți!

Corul, mai puțin sensibil la suferințele insului decât cel din teatrul antic, răspunde:

— Cum să nu știm? Și pentru că știm, îți spunem ce știm, mă nepreceptule... e bun de vacă, mă și face bine, te face sănătos într-o zi!

Personal mi-am închinat puterea de muncă altor probleme: complexelor de inferioritate și de inhibiție ale bărbatului insectei numită călugăriță, tehnicii de concentrare mintală în practicile zombilor și altor asemenea chestiuni pasionante, fără de a căror rezolvare, progresul umanității e, după mine, iremediabil compromis. N-aș putea explica telefonul. Cît despre radio sau fizica nucleară!... Dar toată această ignoranță nu m-a neliniștit niciodată. Știam că oricînd aș fi vrut, puteam găsi vreun om sau vrîun manual care să o împrăștie. Pe cînd cu bun de vacă era cu totul altceva. Pe lume existau desigur mai mulți fizicieni așți să-mi explic „misterul atomului, decât parlagii inițiați în arcanalele bunului de vacă. Așa că nu puteam pierde ocazia. Și intrai în vorbă, adresîndu-mă solistului.

O făcui cu multă circumspecție, eu multă delicatete. Căci, deși

eram cu toții în acea stare care te face mai vorbăreț, mai comunicativ, mai plin de dragoste pentru aproapele, de o dragoste pe care simți nevoia să o manifestezi cu putere și imediat, mai știam dintr-o veche experiență care-și avea rădăcinile în temperanță, că în asemenea momente dragostea ascunde o infinită susceptibilitate, dovedind prin aceasta esența ei superioară.

— Nici eu nu prea pricep, domnule... De ce îi zice așa?

Solistul se întoarse spre mine și rareori o față omenească mi s-a părut că e un asemenea ghem de ațu și lînuri de toate culorile, de sentimente atât de contradictorii.

Fu un moment greu de trecut. Cînd solistul catadicsi să-mi răspundă, cu acea bunăvoință cu care te adresezi cretinilor, răsufli ușurat.

— Îi zice de vacă, pentru că se află în vacă și îi zice bun, pentru că face bine.

Și după ce se adresase laicului din mine pe acest ton simplu, explicit și nu lipsit de componențe, tăcu.

— Aa, zisei eu, neștiind unde să găsec posibilitatea redeschiderii dizertației despre bunul de vacă. Aa, înțeleg... Trebuie să fie ceva asemenea chiagului de oaie fără de care nu s-ar putea face iaurlul și brizeturile...

Dar n-avui timpul să prelungesc o tăcere sugerată de prin semnele suspendării. Minune, de trei minune, solistul îmi răspunde cu o vădită dorință de precizare științifică.

— Da, și nu, dom'le. Da și nu. Și știu eu, poate că mai mult nu. Căci dacă chiagul de oaie se află în toate oile, bunul de vacă nu se află decât în unele vaci. Și se confundă din nou în tăcere.

V-am spus că nu există domeniu al științei care să mă lase indiferent, fapt pentru care am citit ani de-a rîndul toate buletinele parohiilor catolice și mai cu seamă relațiile asupra minunilor verificate de somități ale științei apusene. V-am mai spus că eram într-o deosebită dispoziție umanitară. Nu mă gîndeam decât la salvarea lui Năică, la decolorarea lui. Așa că luînd asupra mea toate riscurile, atacai cu o îndrăzneală ce nu putea, prin absurdul ei, să fie asemuită decât cu aceea a unei soprane de coloratură care vrăea să dubleze rolul ținut de bas.

— Și dv. știți care vaci au bun de vacă, în care se află?

La asociația sportivă „Textilistul” din Pitești, organizată pe lângă o întreprindere cu specific feminin, sportul este practicat în mare majoritate de bărbați.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— A sosit un tovarăș care se interesează de participarea femeilor în sport.
— Ca ne facem, fetelor!!!!

Antrenorul Szilbereis al echipei de handbal a școlii sportive de elevi din Arad vine la antrenament în ținută de stradă.

Desen de AL. ADRIAN

— Vă vine ca turnat! E tocmai ce vă trebuie pentru antrenamentele dv...

— Și încă cum! răspunse corul.
Faptul că de data aceasta răspunsesese corul, mă salvă. Solistul, vrînd din nou să se detașeze pe undal, completă:
— Cînd se aduc vacile la tăiere, sînd îți sînt aduse să le tragi la mir, rar de tot, cite una ingenunche. Aia are bun de vacă! Asta-i tot!

Innebunit de groază că se va ereca tocmai acum în tăcere, uitînd de orice precauție, de orice prudență, mă repezii:

— Și cum îl scoți ca să-l dai lui Năică, să se vindece?

— Păi nu-l scoți, spusă cu calm, ca un lucru de la sine înțeles, solistul.

— ?! ?! ?!
Citindu-mi nedumerirea, el reluă.

— Uf!, că greu de cap mai ești!
— Ce să fac? spusă eu cu sinceritate.

— Mă urmărești?

— Voi încerca. Sînt numai urechi.

— Așadar ți-au adus vaca să-i dai la mir. Așa-i?

— Așa-i!

— Ori ea a ingenunchiat, semn că are bun de vacă. Așa-i?

— Așa-i!

— Păi văd că ai înțeles totul.

— Cum totul?

— Păi atîta-i tot.

— Cum? Și bunul de vacă? Cum scoți bunul de vacă?

— Păi de ce să-l scoți?

— Pentru Năică.

— Aha! da-r-ar dracii în dovleacul dumitale — iartă-mă că mă exprim așa — dar zău că nu înțelegi nimic.

— Asta cred și eu, răspunsei spășit.

— N-ai înțeles că acum, cînd a ingenunchiat, nu poți să-l scoți, nu se cade să-l scoți, n-ai voie să-l scoți!

— Păi de ce?

— După ce că ești prost, mai ești și hapsîn. Păi de ce crezi că a ingenunchiat biata vacă?

— Nu știu!

— Ca s-o cruți, mă! Ca s-o cruți!

— Și ce faci atunci cu bunul? Cu gălbinarea? Cu Năică?

— Păi ce să faci? Nu faci nimic.

— Și de ce?

— Ah, dracu m-a pus să viu la jupînul ăsta unde și rachiul e prost, dar și mușterii. Mă urmărești?

— Mai e vorbă!!

— Va să zică ți se aduce vaca să-i tragi la mir. Da?

— Da!

— Da' ea sărmana ingenunche.

Da?

— Da!

— De ce ingenunche?

— Ca s-o cruți, îmi suflă unul din cor.

— Ca s-o cruți, repet eu emoționat.

— Ei, dacă pentru asta a ingenunchiat, atunci o cruți. Pe cine l-ai lăsa inima să ucidă o biată vită care cere îndurare?

— Aici cred că ai dreptate.

— Stai că n-am terminat! O mai cruți și pentru că are în ea bun de vacă. Fiindcă dacă n-ar fi avut n-ar fi ingenunchiat. Ai priceput?

— Am priceput.... Dar nu îl scoți niciodată? Că vezi, gălbinarea, Năică!...

— Măi, ce-i fi fiind tu în civilie, nu știu! Dar una știu, că nu pricepi nimic. Nu pricepi că, cu cît vaca ingenunche mai des, cu atît se strînge mai mult bun de vacă în ea? De ce să îl scoți acum cînd abia s-a prins, abia s-a înfiripat, cînd e puțin și nu cînd e mult? Aștepți. Nu-i mai cuminte așa?

— Negreșit. Dar cît mai aștepți?

— Pînă ce nu mai ingenunche!

Fusem gata să adaug. „Dar dacă se obișnuiește să ingenunche?”, dar m-am abținut. Am spus doar, într-un suflăt:

— Și atunci?

— Să-ți explic. Ai ținut-o tot timpul sub observație. Cînd ți-o aduce din nou să-i dea la mir și nu mai ingenunche, înseamnă că nu mai trebuie s-o cruți. Și atunci îi tragi la mir.

— Și bunul, bunul de vacă? Unde-i? Unde-l găsești? În ce măruntaie? Și... îl găsești? Are?

— Ei, aici trebuie să-ți explic din nou, deși ai fi putut înțelege singur. S-ar putea să aibă, s-ar putea să n-aibă.

— Ei! Cum mai vine și asta?

— Păi dacă n-a mai ingenuncheat. Nu ți-am spus că numai vacile care ingenunche ca să le cruți au bun de vacă?

— Asta-i totdeauna așa, spusă corul.

Și se lăsă o tăcere compactă, grea.

Într-un tîrziu se auzi vocea sfioasă și tristă a lui Năică.

— Mi-a mai spus mie unul, un spoiitor de tingiri, cum să mă vindec. Am luat o știucă vie și am ținut-o într-un lighian mare cu apă și m-am uitat fix în ochii ei. Ziceti că în felul acesta gălbinarea din mine trece în ea. Dar nevastă-mea a găsit știuca și a gătit-o. Și ce să vezi că, mîncînd-o, am luat din nou gălbinarea de care mă lepădasem în știucă. Nevastă-mea, vrînd să mă întrezem, mi-a dat doar mie. Ea n-a mîncat, săraca, nici o firimitură și nu s-a îmbolnăvit.

— Ce vă ulțați așa, n-ați văzut încă un elefant?!

Desen de ADRIAN LUCACI

Desen de GH. CHIRIAC

— Tăcicule, vreau o cîrțiță...

Fără „ajutor“

de MIRCEA PAVELESCU

De cîte ori nu vine la program
Din cauză de foiuri sau chiar de kilogram
A doua zi băiatul
Invariabil face tot el pe supăratul.
Pe loc între sprîncene i se-adincește-o cută
Și țipă-n gura mare că nimeni nu-l ajută:
— E drept, îmi place țuica și vinul citeodată
Și simt ades pornirea „s-o fac lată”
Dar nimeni nu mă-nvață și pe mine
Ce-i rău în treaba asta și ce-i bine.
O critică severă și-nțeleaptă
Sînt sigur că m-ar duce ușor pe calea dreaptă.
Dacă-aș simți alături colectivul
Eu n-aș mai fi codașul nici bețivul
De care se ocupă pe-ndelete
În fiecare număr gazeta de perete.
— Aaa! va să zică totuși se ocupă...
— Da, recunosc, dar din păcate după
Și nu mai înainte de cheful proiectat.
Vreau un tovarăș experimental,
Un „mentor“ care să mă sfătuiască
Cînd să beau vermut, cînd să beau „Fetească”
Și cît din amindouă, așa, ca să rezist
(Din cauza acestui defect sînt foarte trist)
Cu două, trei pahare sînt gata; nu mai știu
Nici unde sînt, nici dacă e tîrziu,
Nici cum mă cheamă și nici unde stau,
Dacă-aș simți în coaste un cot, atunci cînd beau.
Un cot tovarășesc în spirit critic,
Aș deveni pe loc mai analitic
M-aș regăsi, m-aș strădui s-ascult...
Și-aș pune-un deget de sifon mai mult.
Pe cînd așa mă ameteșc ușor
Ca omul slab, lipsit de ajutor...

— Tu, când mă duci la „Sfat”?
— O! E-așa departel... Eu stau peste drum...

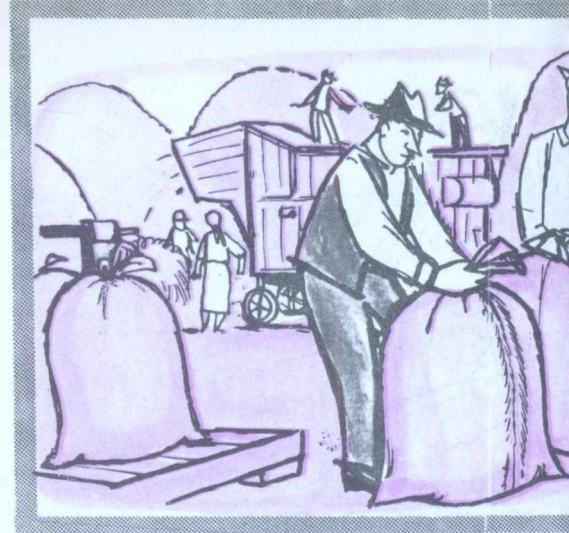
Desen de RIK AUERBACH

Ovegea Octavian din Medgidia, locatar al blocului P.3, scara A, ap. 10 din str. Poporului, nu respectă regulile de conviețuire socială, tulburând liniștea prin scandaluri repetate.

— În fiecare zi ne dă același spectacol!
— Și nu-i rost să plece... în turneu?

Desen de FRED GHENĂDESCU

Desen de
I. DAVIDESCU

TUDOR MUȘATESCU

INSTANTANEE BVC

INTR-UN MAGAZIN DE APARATE DE RADIO,

care poate fi mai multe, 4 clienți aliniați unul lângă altul, stau în fața teșghelei pe care sînt expuse aparatele de radio pentru vânzare.

Cum diferitele aparate de radio, produse de Uzinele „Electronica” sînt, toate, tot atît de bune, la prețuri diferite, un client vrea să cumpere un „Enescu”, altul un „Modern”, al treilea un „Darclee” și ultimul un „Tomis”. Drept care, cei 4 amatori, își probează aparatele preferate.

Primul prinde Sofia; al doilea, Bucureștii; al treilea Belgradul și al patrulea Monte Carlo. Toate cele 4 posturi transmit muzică, astfel că se produce un talmeș-balmeș muzical, de la „șapte vâi și-o vale adîncă” pînă la „concertul pentru pian și orchestră de Schumann”, ambele amestecate cu un twist îndrăcit și cu „aria toredorului” din Carmen.

Vacarmul e de toată frumusețea și nici unul din cei 4 „radiologi” nu poate să audă nimic clar.

— D-ta ce post ai prins? întreabă primul.

— Bucureștii, răspunde al doilea! Dar d-ta?

— Eu, Sofia.

— Și d-ta? Se adresează trei lui patru.

— Belgrad!... Dar mata?

— Monte-Carlo, răspunde patru.

Curioși să vadă care dintre aparate are „sunetul” mai bun pe același post, cei patru — ca la o comandă — răsucesc butoanele și, într-o clipă, primul prinde Bucureștii, al doilea Sofia, al treilea Monte-Carlo și al patrulea Belgradul. Rezultatul este nul... Tot nu se înțelege nimic și vacarmul ia proporții. Butoanele se răsucesc din nou... Monte Carlo se mută la Sofia, Bucureștii la Belgrad, Belgradul la Monte-Carlo și Sofia la București.

În magazin nu se mai poate înțelege nimeni și — pînă la urmă — exasperați, cei patru cumpărători renunță și închid aparatele.

— E! V-ați decis să luați? îi întreabă amabil, vânzătorul.

— Da, răspunde primul. Ne-am decis să luăm condica de reclamații...

— Și să scriem așa: (intervine al doilea)

— De ce nu amenajați cabine speciale pentru audiții la încercarea aparatelor... îi ia vorba din gură, al patrulea...

— Ca să ne putem da seama ce cumpărăm fără să ne spargem urechile. Nici pe-ale noastre, nici pe-ale altora, adăugă ultimul.

— Just! Încheiem noi!

CE-ADUCE ANUL, N-ADUCE CEASUL

Pentru justificarea titlului de mai sus, vom reproduce mai jos două „declarații”.

Prima

„Subscrisul Manole Ionescu, pensionar, domiciliat în piața Dorobanți 154 bis, declar următoarele cu privire la acuzațiunea de furt și distrugere a avutului public fiind prins asupra faptului, adică că mi-am însușit diferite flori de țai din arborele cu același nume, domiciliat lângă ceasul public din această piață.

Este adevărat că, în ziua de 26 iunie anul curent am fost surprins urcat pe un scăunel de bucătărie pe care mi-l adusesem de-acasă — subsemnatul locuind peste drum de ceasul de sub tei — dar nu pentru a fura flori de tei mă suisem pe acest obiect, ci pentru a vedea cit este ceasul, eu fiind foarte scund de altitudinea mea, al meu avînd arcul rupt, iar cel public neputînd fi văzut din cauza crengilor și frunzelor, care — în acest sezon de anotimp, — îi acoperă complet cadranul, punînd în imposibilitate pe cetățeni să vadă cit este ceasul, afară de lunile de toamnă și de iarnă, cînd — pomii fiind desfrunziți — se poate vedea cit este ceasul, fără a mai fi nevoie să te urci pe scăunel ca mine și să te vezi învinuit, pe nedrept, de asemenea fapte care — la vîrsta etății mele — etc... etc... etc...”

Cum vorbim

„PLATA ÎN CERURI“

Încă de cind eram de-o litră simțeam, așa, o chemare către etimologie. Cum auzeam o expresie, gata, îi și căutam adevăratul sens. Veneau la noi în casă pe vremea aceea fel de fel de specialiști ai vorbirii. Preziceau:

— Peste ani și ani, băiatul ăsta al dumatăle (ii spuneau tatălui meu) o să fie mare filolog.

Altul:

— Pun rămășag c-o să fie redactor-șef la revista „Cum vorbim“.

Încă unul:

— Și eu mă prind că îi vom asculta vocea la radio. Se va ocupa de emisiunea „Limba noastră“.

Prietenii casei noastre s-au dovedit însă niște profeti mincinoși. Dacă tata punea atunci pariuri ciștișă pentru că eu am urmat Petrol și Gaze, iar la posturile noastre de radio se aude vocea profesorului Graur și nicidecum a mea.

Dar cu meteahna asta de a cunoaște adevăratul sens al expresiilor tot am rămas. Studiez și astăzi, dar voluntar, pentru mine. Comunicări n-am făcut. Mă ocup cu multă perseverență. De pildă, nu demult, am auzit într-o ședință pe unul spunând altuia: „Dumneata ai o atitudine capro-varzistă“. Am cercetat dicționarul universal al lui Lazăr Șeineanu și noul nostru dicționar, dar nu m-am putut lămuri. La profesorul Graur n-am apelat din orgoliu. Dumnealui mi-a mîncat plina de la radio.

Așadar, am cumpărat o capră și m-am pus pe studii. Cum am ajuns cu ea acasă, capra m-a întrebat:

— O varză nu-mi cumperi?

— Pentru ce?

— S-o mîninc.

Am constatat deci că, virgulă, capra are față de varză o atitudine demnă de condamnat. Varza, la rîndul ei, cînd am cumpărat-o, tot pentru studiu, m-a întrebat și ea:

— Nu cumva ai acasă o capră?

— Am.

— Ar putea să-ți fie rușine, mi-ai zis ea. Pentru capră m-ai cumpărat. Călită ori sarnale nu sînt bună?

Am așezat și capra și varza a lîngă alta. Capra s-a și repezit cu dinții în varză. Ca să impac

și capra și varza le-am despărțit. Capra am trimis-o pe un teren viran la păscut, iar varza am călît-o. Deci, eu am avut în situația asta o atitudine capro-varzistă.

Alt exemplu și ultimul:

Trecînd acum cîteva luni prin Filiași, l-am auzit pe un consumator spunînd ospătarului care-l serve:

— Îmi faci și mie socoteala? Cît avem de plată? (Erau trei la masa aceea).

Ospătarul a răspuns:

— Plata în ceruri! și și-a văzut de-ale lui.

L-am chemat pe același ospătar să-mi facă și mie nota de plată. Culmea. Mie mi-a pus la socoteală și data respectivă.

— Dați-mi banii mai repede că am treabă! a strigat el la mine. Calm, l-am întrebat:

— Eu nu pot să-ți fac plata în ceruri?

Ospătarul s-a uitat la mine ca la un miriapod cu un picior de lemn și n-a lipsit mult să-mi dea și vreo două.

— Cetățenii care au mîncat și au băut la masa vecină cum de pot plăti în ceruri și eu nu?

— Cu ei este altceva!

Asta a fost toată explicația pe care mi-a dat-o. Și, etimologist cum sînt, am pornit la cercetarea adevăratului sens al acestor vorbe. Mi-am făcut o delegație și am pornit în ceruri. M-am interesat la un aterestru, dacă într-adevăr acolo în ceruri există un serviciu special pentru scadențe. Am fost îndrumat la serviciul „Plăți în ceruri“. Am luat legătura cu șeful serviciului, i-am povestit întimplarea din Filiași și, foarte, foarte cumsceade, șeful serviciului mi-a dat lămuriri:

— Într-adevăr, sînt ospătari și grataragii din Filiași care au dat cu „plata aici“ mîncare și băutură... De pildă, Ion Păduraru și Alexandru Neamțu au de plătit grataragiului de la restaurantul gării... Doriți o socoteală exactă? Adică să adun cîți mici, cîte fripturi, cîte kilograme de țuică, de vin...

— Nu mă interesează asta. Am vrut numai să știu dacă într-adevăr se ține o contabilitate exactă. Încă

o întrebare, dacă nu deranjez! Acești Păduraru și Alexandru Neamțu, cînd vor veni aici în ceruri vor plăti ospătarilor și grataragiilor ce au consumat?

— Tămîie!

— Ce înțelegeți dumneavoastră prin „tămîie“?

— Adică le vor da în schimb tămîie care e plăcut mirositoare aici în ceruri.

Am mulțumit aterestrului pentru lămuriri și am coborît spre pămînt în Filiași. Am intrat în primul restaurant care mi-a ieșit în cale. M-am așezat la o masă și, cînd a venit ospătarul la mine, l-am întrebat:

— Vrei să-mi dai și mie să mîninc și să beau cu plata în ceruri?

— Sînteți de la Circa sanitară? În locul cui? Al lui Păduraru ori al lui Neamțu? Că numai ei consumă cu plata în ceruri.

— Și de ce consumă cu plata în ceruri?

— Spun că fac controale și e imposibil să nu găsească o mică neregulă și, dacă nu-i dai de mîncare și de băut cu plata în ceruri, îți face proces-verbal.

Dragi cititori, vedeți în ce încurcătură am intrat? Spuneți-mi și dumneavoastră, care este semnificația acestei expresii? Care?

P.S. Am cerut lămuriri și Comitetului executiv al Sfatului popular al regiunii Oltenia. Iată ce ne-a răspuns:

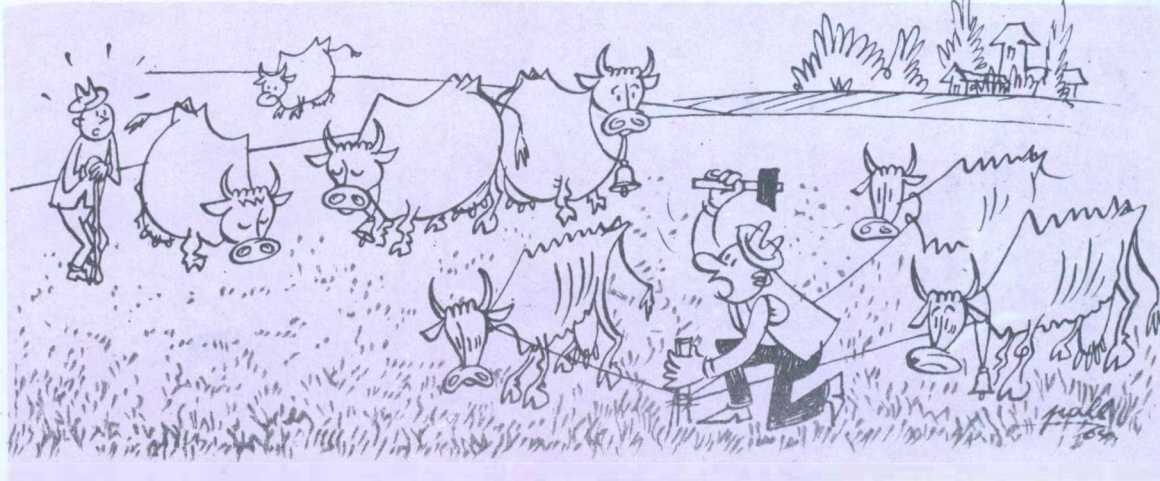
„Către
Redacția Revistei „Urzica“
Calea Victoriei nr. 25
Secția Verificări

București

La nr. dv. MT/mh/3426/1964, prin care se arată unele nereguli ce au loc la Circa sanitară Filiași, vă comunicăm următoarele:

Seizarea este justă.

Pentru abaterile lor au fost sancționați: Asistentul de igienă Păduraru Ion cu retrogradarea în funcție și salariu pe timp de trei luni, iar dezinfectorul Neamțu Alex. cu „mustrare scrisă cu avertisment“, fiind la prima abatere.“

— Mă Costică, tu de ce nu le lași să pască liber?

— Ce spui, șefule!?! Vrei să le ia vîntul?!..

Desen de T. PALL

La bușteni și Poiana Japului nu s-a reparat un medic și un țelcer pentru consultarea celor veniți la odihnă, respectivi fiind nevoiți să apeleze la serviciile sarelor care sînt ocupate cu consultarea cilor.

— ...Și dumneata îți petreci

Cofetăria „Zamora” din Poiana Japului închide în jurul orei 20,30 — 21 cînd promenada este încă în toi

— ...Doar nu vreți să vă culcați

urzica

La munte și la mare

Desene de E. ARNO

Din pricina T.A.P.L.-ului Constanța, în stațiunea Techirghiol nu există în plin sezon un local de alimentație publică cu muzică.

— Alo T.A.P.L. Constanța: Dumneavoastră nu ne-ați trimis orchestră, așa că noi vă facem puțină muzică prin „Urzica”.

La vila nr. 76 din Eforie Nord, unii părinți nu-și stăpînesc copiii care fac gălăgie la ore de odihnă, tulburînd liniștea celorlalți locatari.

— Cum vrei să respecte orele de odihnă, dacă nu cunoaște încă ceasul?...

La vila 53 din Techirghiol, un grup de locatari s-a urcat pe acoperișul vilei pentru a viziona gratuit spectacolul „Fără noi nu-i spectacol”.

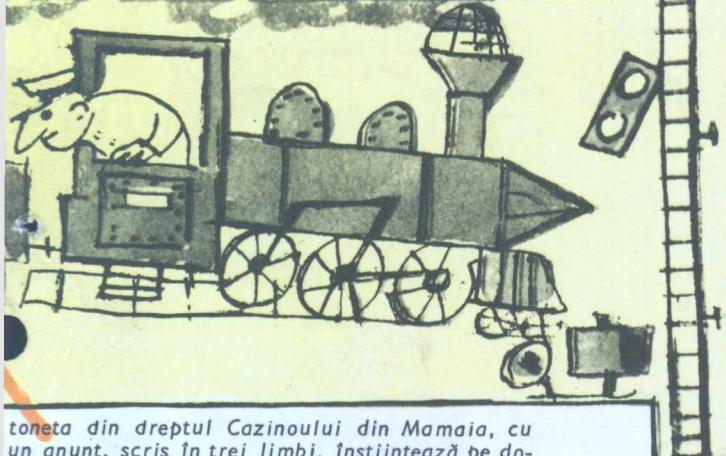
— Fără voi însă, ar fi spectacolii

...aici, la dispensar?

...plină?

toneta din dreptul Cazinoului din Mamaia, cu un anunț, scris în trei limbi, înștiințează pe doi și pot închiria diferite obiecte de plajă, nu se vede decât șezlonguri și umbrele.

am întrebat în trei limbi, dacă are cearșafuri și a răspuns perfect tot de atâtea ori „Nu”.

...de la cota 1400 este pus în funcțiune din când în când, nu pentru public, ci pentru transportarea bidoanelor cu lapte destinate unei cabane.

— Te compari cu un biet bidon care n-are picioare?...

La cantinele I.S.C Predeal se servesc persoanelor aflate la odihnă, mese bogate însumând 3700—3800 calorii pe zi.

DIRECTORUL STAȚIUNII: — Mai strângeți și bucătarului mâna, că doar și el a contribuit la servirea meselor bogate în calorii.

Pe litoral s-au montat numai în acest an încă 87 firme comerciale luminoase.

— Here Darling, pe litoral, it is păcat chiar noaptea să dormi...

NICOLAE MINEI

SCURTISIME

Dinică e destul de cumsecade — în măsura în care și lupul e destul de cline.

Pretinde că mi-a spus tot ce a aflat. Se subestimează: mi-a spus mai mult decât a aflat.

Ore-nreği de când vorbește au trecut. Plictiseala mă apasă ca un teasc. Aș urla, dar știu că nu se face. Casc. E și asta strigăt, numai că-i tăcut.

Sint în stare să lucrez serios când e cazul. Dar pînă acum n-a fost niciodată cazul.

Cînd se va naște primul autocritic literar?

Cu toții ne tragem din maimuță, dar la unii se cunoaște mai mult.

După cîtiva ani de căsătorie, unii își poartă verigheta în jurul gîtului. Și, bineînțeles, îi cam strînge.

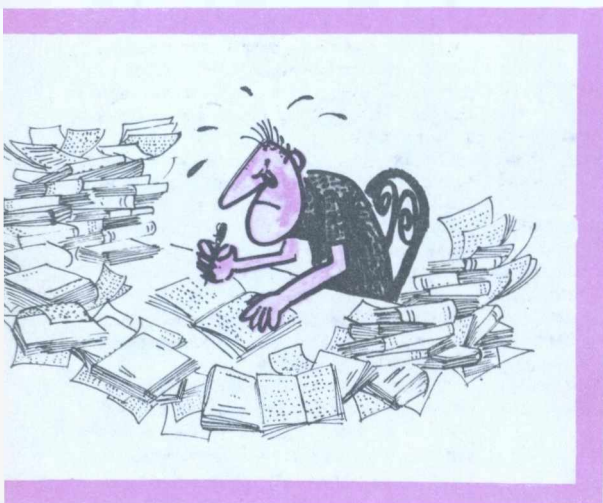
Conferențiar: cineva care vorbește în somn. În somnul altuia.

Ce ușor se împacă lumea cu defectele pe care nu le avem.

Disprețul pe care-l au unii față de speța umană se vedește în scuza invocată atunci cînd greșesc: „Om sînt și eu!”

Văzînd că-l refuză editurile toate, S-a decis să scrie pentru posteritate.

Sandu face în fiecare seară o plimbare pe bulevard, pînă la prima fată.

STUDENTUL RESTANȚIER: — Uf, nu se mai termină odată cu vacanța asta!

Desen de GROSU MIHAI

A existat o vreme în care nimeni nu-i contrazicea pe bărbați. Asta se întîmpla pe cînd Adam își avea toate coastele.

Parafrazîndu-l pe Clemenceau, putem spune că umorul e un lucru prea serios pentru a fi lăsat pe seama umoriștilor.

Deseori e mai ușor să dai un sfat decît să-l accepti.

Nu contează că ești cu capul în nori, totul e să-ți păstrezi picioarele pe pămînt.

Ori de cîte ori are chef să citească o carte, Șerbănică o știe.

Florica îi spune soțului ei:
— Ce păcat că nu ai leafă mai mare. Îmi place atît de mult să-ți fac cadouri!

A scris un cîntec fără cuvinte. Ah, dacă l-ar fi scris și fără muzică!

INSTANTANEE BUCUREȘTENE

(Urmare din pag. 6-7)

multe în Capitală, nu putem pretinde să se taie pomii ca să se poată vedea cît e ceasul și nici nu ne mai întrebăm de ce nu s-a gîndit nimenea atunci cînd s-au amplasat ceasurile printre pomi că ramurile acestora le pot face, șase luni pe an, aproape impropriei serviciului. Vorba ceea. Nu s-a gîndit și gata!

Ceea ce credem însă că s-ar putea face acum, ar fi să se taie ramurile delicioase din fața cadranelor lezate.

Nu de altceva. Dar... să nu-și piardă ceasurile timpul de pomână...

TUDOR MUȘATESCU

CELE PATRU MISTERE DE LA G.A.S. STĂNCUȚA

Primul mister: starea civilă a celor 27 vaci nelegitime

Starea civilă a celor 27 vaci ale G.A.S. Stăncuța, raionul Brăila, e încurcată. În scripte, nu se vede nici o vacă. Se văd numai 27 juninci, adică vaci-domnișoare. Pe pășune, nu se vede nici o domnișoară. Se văd numai vaci.

Așa se face că în ziua cînd cele 27 juninci au rămas gestante, situația a devenit foarte nelegitimă. În scurt timp, la gospodărie au început să apară tot felul de viței nelegitimi.

Veți întreba poate: unde-i buba? Cu vițeei nelegitimi, nu-i cine știe ce bubă. Bubă e cu... laptele nelegitim, care nu are nici el stare civilă, deoarece nu apare în scriptele legitime ale gospodăriei, din care cauză este valorificat nelegitim de diferiți salariați legitimi, care mulg în mod nelegitim cele 27 vaci de laptele lor.

Asta nu mai e treabă de gospodar. E treabă de potlogar.

Al doilea mister: viii cu viii și morții... nicăieri

De ce, de nece, vorba e că la G.A.S. Stăncuța au decedat 40 viței. Și legitimi, și nelegitimi, că moartea nu alege. Norocul ei, că dacă alegea în scriptele gospodăriei, nu găsea acolo nici unul.

Ce și-au zis gospodarii scriptelor? Metoda aceasta, de a înscrie vițelul cînd se naște, e total greșită. Îl înscrii, iar dacă moare trebuie să-l radiezi și să explici de ce a murit. Dacă nu-l înscrii deloc, nici nu trebuie să explici nimic. A murit, să-i fie de bine. Cine a murit, să fie sănătos!

Așa s-au sfîrșit cei 40 viței fără stare civilă. Sufletul lor s-a înălțat la ceruri, pieile lor au fost valorificate prin D.C.A., iar scriptele au rămas în regulă, deoarece acolo nu figurează nici suflete, nici piei, nici viței.

Figurează numai mamele nelegitime ale numiților viței, în calitate de domnișoare. Și birocrații care scriu acele scripte, în calitate de papă-lapte.

Al treilea mister: starea civilă a motorului de la malul girlei

Părerile sînt împărțite. Unii zic că motorul de 190 cai al gospodăriei a fost abandonat. Alții zic că a fost semănat. Cert este că fiind depus la malul Dunării în anul 1962 a fost lăsat acolo. De aceea, ipoteza cu abandonul cade. Abandonul nu se face la malul girlei. Se face pe treptele unei catedrale. Dacă-i la malul girlei, e clar ca bună ziua: l-au lăsat acolo ca să crească.

Pesemne însă că n-a fost sămînța bună: din 1962 și pînă acum, motorul nici n-a încolțit. Stă la Brăila în port. De atunci, multă apă s-a scurs pe girla Dunării și multe amortismente a plătit G.A.S. Stăncuța pentru „utilizarea” motorului. Zeci de mii de lei.

Acu', dacă încolțea și creștea, merita. Plătești, dar înaltești știi că-ți crește cogeamitea pom încărcat cu motoare pîrguite, toate de cîte 190 cai putere. Dar motorul nu încolțește. Stă la malul Dunării, fără nici o stare civilă. Dacă era vițel, poate murea pînă acuma. Dar n-are nici acest noroc.

Ah, ce soartă!

Al patrulea mister: starea civilă a berbecilor

Chestia cu berbecii seamănă cu chestia cu vacile. Vacile erau trecute în scripte ca juninci. Berbecii sînt trecuți în scripte ca batali. Dar operația de batalizare nu s-a făcut corespunzător și berbecii au rămas tot berbeci.

Diferența de preț între carnea de batal și carnea de berbec este pentru gospodărie pagubă curată. Fix 13 628 lei.

Pagubă netto.

Plus paguba cu motorul.

Plus paguba cu vițeei morți.

Plus paguba cu laptele muls de la domnișoarele de vaci.

Plus, plus, plus...

Plusuri peste plusuri care fac să apară în bugetul gospodăriei minusuri peste minusuri.

VICTOR PIȚIGOI

Inginerul Milcomete Dumitru de la G.A.C. Marcea, raionul Drăgășani, a ridicat din magazia gospodăriei 40 litri de vin sub motiv că în acest fel va procura mai ușor piesele de care avea nevoie gospodăria. În realitate el a dus acasă 30 l de vin, iar restul l-a dăruit unui cetățean.

Desen de D. NEGREA

— Tov. inginer, ai ajuns un om „cunoscut”!
— De când?
— De când cu vinul!..

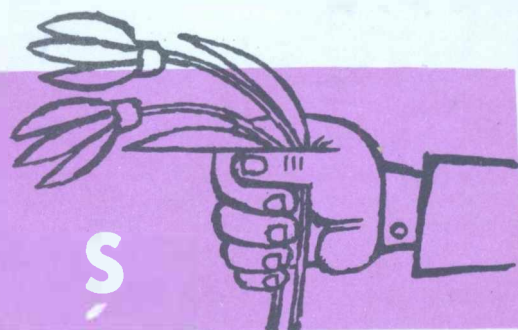

— Și acasă trebuie să fii prezentabilă!

Desen de EUGEN TARU

E BOLNAVĂ AURAȘ

Ce poate fi mai rău decât o boală? Și ce viață tihnită am avut până acum! Împărțite în doi, greutatea vieții ni se păreau atât de ușoare! Dar de când cu congestia pulmonară a nevastă-mi, am rămas numai eu singur să fac deplasarea cu aprovizionarea, mîncarea, supraalimentarea și deretecarea, pînă îmi vine disperarea. De o lună nu știu ce este odihna, adică, da! mi-am luat și concediul de odihnă pentru că nu mai pridideam cu treburile casnice, iar șeful nu mai înțelegea să mă învoiască de la serviciu. De cheltuieli, nu mai vorbesc! Alimente consistente, medicamente, stimulente și alte ingrediente.

Dar, noroc că nu sîntem singuri: ea are frați, surori, cumnați, cumnate iar eu cițiva veri și verișoare cu anexele lor legitime. Pe urmă, colegele ei de la serviciu și colegii mei de birou... Ce ne făceam fără ei? Oamenii ăștia nu ne lasă. Cum au aflat că Auraș e bolnavă, se interesează zi de zi de ea. E adevărat că noi i-am neglijat în ultima vreme și nu i-am vizitat, dar oamenii nu ne poartă pică. Cît de adevărată este zicala că prietenul numai la nevoie se cunoaște!

Personal, m-am simțit puțin

jenat pentru că menajul și munca noastră profesională, oricît de mult timp ne-ar fi răpit, tot nu ne dădeau dreptul să nu-i invităm și pe ei la cîte-o reuniune familială și prietenească de cîteva ori pe an deși, nu-i vorbă, noi nu prea mergem pe la nimeni dar, oricît...

Și totuși, uite că ei tot nu ne uită. În primul rînd, s-au manifestat surorile ei — și pe drept cuvînt: — Venim s-o vedem astă-seară! Apoi colegele ei de la cooperativă: — Sîntem în schimbul doi, așa că mîine dimineață, putem să venim la ea.

Apoi s-a sesizat prietenul meu, Nicușor:

— De cînd a auzit nevastă-mea că e bolnavă Auraș, mereu mă întrebă cînd putem veni s-o vedem?

De asemenea, colegul meu, Tomia: — Ce face soția ta? De la nuntă n-am mai văzut-o.

Telefonul nostru este în vervă: — Cum o duce Auraș? mă întrebă verișoara mea. Marți pe la ora prînzului, venim la voi, direct de la serviciu.

— Alo! îmi telefonează și frațele ei mai mare (cu care eram de-o vreme în termeni cam reci) deși sînt mai bătrîn ca voi fac eu primul pas. Am auzit că Auraș e bol-

navă. Asta ne afectează enorm. Miercuri sîntem la voi, cu toate că nici noi nu ne simțim bine. Sîntem la regim: Caterina n-are voie să mînce decît pește alb și pasăre, iar eu, numai fripturi, fără dulciuri și făinoase, că am glicemia mărită.

Nenea Gică s-a scuzat că nu poate veni... în zilele de lucru, dar își ia angajamentul să ne viziteze cu „copiii” în fiecare duminică, pînă s-o vindeca Auraș, renunțînd de dragul nostru, la singura lui zi de odihnă. Și astfel, de dimineață pînă seara, casa noastră este deschisă!

La un moment dat, planificarea vizitelor era făcută pe două săptămîni înainte, ceea ce a atras după sine și planificarea concediului meu: dis-de-dimineață, cumpărăturile, apoi prepararea zilnică a mesei pentru cinci, șase persoane, ștergerea prafului, servirea mesei, întreținerea mușafirilor iar după plecarea lor, spălătul vaselor pînă la 12 noaptea.

Toți intrau în casă cu prietenescul reproș:

— Sălbatici v-ați mai făcut, numai în împrejurări d-astea ne putem vedea!

Ba chiar, într-una din zile, s-au planificat și Pîrvuleștii. Firește că

primirea a fost mai atentă, dată fiind importanța momentului.

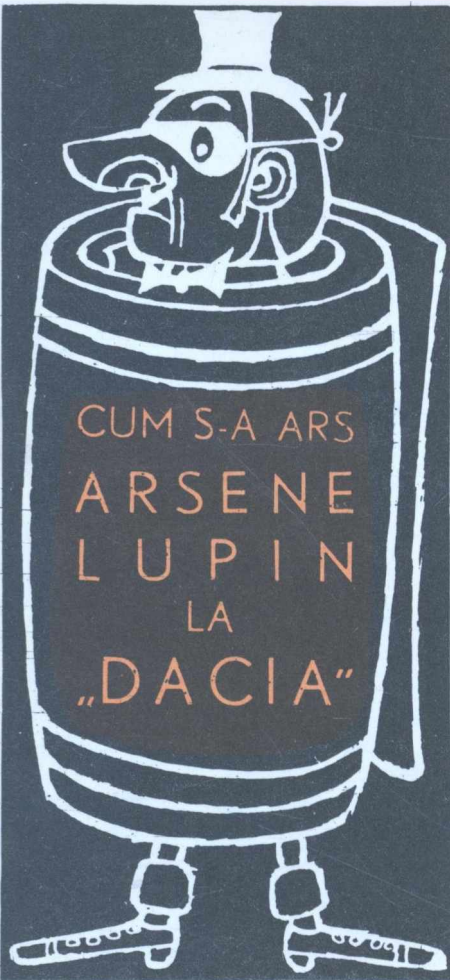
Dar au fost foarte drăguți cu toții, n-am ce zice:

Pîrvuleștii ne-au adus două lălele, una galbenă de la ea pentru mine și una roșie de la el pentru Auraș. Toma a venit cu o rețetă pentru o nouă prăjitură, că „Auraș e specialistă în d-astea”, iar unchiul Jean, cu... o sticlă ca să ia o probă din vinul pe care i-l servisem săptămîna trecută și care i-a plăcut atît de mult.

Biata nevastă-mea, chiar împotriva recomandării medicilor, îmi mai dă și ea cîte o mînă de ajutor, care din fericire nu i-a agravat prea mult boala. Și așa, de o lună, o ducem într-o petrecere iar cîte o dată o terminăm și cu cîte o „piatră” pînă dimineața, că doar sînt în concediu. În aceste cazuri, cafelele ni le face Auraș.

Cît privește analizele ei medicale, examenele radiologice și unele injecții urgente, pe acestea le-am amînat pentru cînd s-o face complet sănătoasă, ceea ce sper că se va întîmpla mai înainte de a se îndeplini în întregime planul de vizite al bunilor noștri prieteni și rude!

VICTOR HÎLMU

Noapte. O noapte neagră cu tunete și averse de ploaie, obținută după multe intervenții de Arsene Lupin de la Institutul Meteorologic. În depozitul Fabricii de textile „Dacia” din București, o pată albă, luminoasă se oprește pe diversele baloturi de mărfuri.

Pată aparține celebrei lanterne a binecunoscutului pungaș Arsene Lupin, cel care a reușit să-i provoace un icter negru chiar și marelui Sherlock Holmes. Un zimbet de triumf flutură în beznă pe buzele celebrului hoț. Stratagema i-a reușit. A reușit să ajungă în depozit. Cum a reușit? Foarte simplu.

Venise acolo de dimineață. Doi oameni se pregăteau să facă un balot care urma să fie dus în depozit. Un balot de satin. Arsene Lupin s-a apropiat de ei:

— Bună ziua, băieți! Merge, merge?

— Merge, dar mata cine ești?

— Controlul tehnic de calitate!

— Dar noi nu te cunoaștem!

— Păi sint incognito! D-ai să sint control!

Apoi, după o clipă, își duse mâna la frunte:

— Aoleu, mi-e rău!

Și se întinse pe satinul care urma să fie făcut balot.

— Ce ai, frate? Întrebă unul din cei doi.

— Friguri! Învelește-mă, te rog! Cu satinul ăsta!

— Omul îl inveli.

— Mai bine, mai bine, că tremur!

Omul îl înfășură încă o dată în satin.

— Acum, spuse celebrul pungaș, duceți-vă după medic! Mor!

Cei doi plecară grăbiți. Imediat Arsene Lupin se dădu de-a dura în satin și se înfășură în el pînă se făcu nevăzut. Când cei doi veniră, cu medicul rămaseră năuciiți.

— Nu mai e!

Medicul îi privi atent, apoi le întinse câte o pastilă.

— Ce-i asta? Întrebară ei.

— Chinină! Frigurile dau vedeneii!

Și plecă. Oamenii, încă nedumeriți, continuară să facă balotul, apoi îl duseră în depozit. În timp ce-l ridicau, unul dintre ei spuse:

— Greu satinul ăsta!

— Nu e greu! Spuse celălalt. Sintem noi slăbiți de friguri.

Și astfel, la miezul nopții, regele pungașilor se tîri afară din balot și începu să inspecteze depozitul fabricii avînd pe buze zimbetul de triumf mai sus amintit.

Lumina lanternei sale începu să aleagă după etichete. „Deci, aici ce scrie? O mie metri satin! Îl iau! Aici? 3 000 metri balon! Aici ce-o fi? 3 000 metri diverse! Iau, că tot sint într-un drum! Și-i iau și pe ăștia 600 de metri, să-mi iasă transportul!

Apoi, Arsene Lupin făcu un singur balot din toate aceste cantități și, fără să spună nimănui cum a procedat, le transportă la el

acasă. Aici, aprinse toate luminile și începu să contemple rezultatele loviturii.

— Sint mare! Spuse el. Am lucrat extraordinar.

„Dar cînd desfășură satinul, zimbetul îi pieri de pe buze, ca în vechea melodie de muzică ușoară atît de mult cîntată. Cînd desfășură și balotul de balon simți ceea ce a simțit U.T.A. cînd a luat bătaie cu 6—0 de la Dinamo-București. Iar cînd, în sfîrșit, desfăcu și celelalte baloturi, leșină.

A doua zi dimineață, doi oameni discutau în fața porții fabricii.

— Ai auzit? Astă noapte a dispărut niște marfă din magazie!

— Zău? Păi, l-am văzut pe director! Era vesel!

— Păi da! Au dispărut tocmai mărfurile pe care secția de finisaj le-a dat cu defecțiuni pe trimestrul I.

— Nu vorbi!

— Da! O mie de metri satin cu ciupituri, 3 000 metri balon cu diferențe de nuanțe, cu pete de la vopsire, cu dungi, 600 metri diverse articole cu ciupituri și alți 3 000 metri cu margini rupte și stropite cu acid! Toate astea, fiind defecte, trebuiau cuponate...

— Formidabil! Acum, dacă au dispărut, n-o să mai spună nimeni nimic! Mare baftă! Dar ce ghinion și pe hoț!

MASINI MICI

Desene de ȘTEFAN MUNTEANU

— Urcați?

— ...Fă socoteala, bade, ce avantaje prezintă o mașină: eleganță, confort, viteză...!

— Iar s-a defectat liftul?

— Pe o asemenea vreme, mașina e altceva!

Talentul

Privighetoarea cîntă minună!
Deci, ciorile-ntr-o zi s-au sfătuit
S-o prîndă-n corul lor imediat
Dar mai frumos atunci s-a deslușit.

Talentul nu se pierde-n croncănit.

Salcia

Spre salcie spunea odată:
— De ce te-așezi doar lîngă lac
Și nu te vîd mai niciodată
În codru ca orice copac?

— În codrul cu stejari și ghindă
Nu pot să plîng. Că n-am oglindă.

Gîndul bun

Gîndul bun de-ți trece pragul
Fură-i traista și toiagul
Pune-i masa, flori la uși
Și așterne-i de culcuș.

Celui rău dă-i și o gloabă
ca să fugă mai degrabă.

Drumul

Drumul larg plîngea-ntr-o zi:
— Toți mă calcă-n sus și-n jos:
Și nu pot deloc dormi
Sub al soarelui prinos!

Bălăriile netoate
Gata sint să-i dea dreptate.

Mărul

Mărul se-aplecă în glod
Plin de frunze și de rod:
— Cui faci temenele? Cui?
— Mulțumesc Pămîntului!

Numai ploful prost și zui
Se înclină vîntului.

— Se spune că ar fi Arsene Lupin! A fost văzut la ștrand. Ei, s-a ars și el o dată!

Dar în clipa aceea, în fața fabricii se opri un autocamion încărcat. Din el coborî un om mascat. El întinse portarului o scrisoare și-i spuse:

— V-am adus marfa înapoi! Sint Arsene Lupin!

— Păi, întrebă portarul, dacă ai adus-o înapoi, ce te-ai mai mascat?

— De rușine! Am plecat!

— Acuma de ce mai fugi?

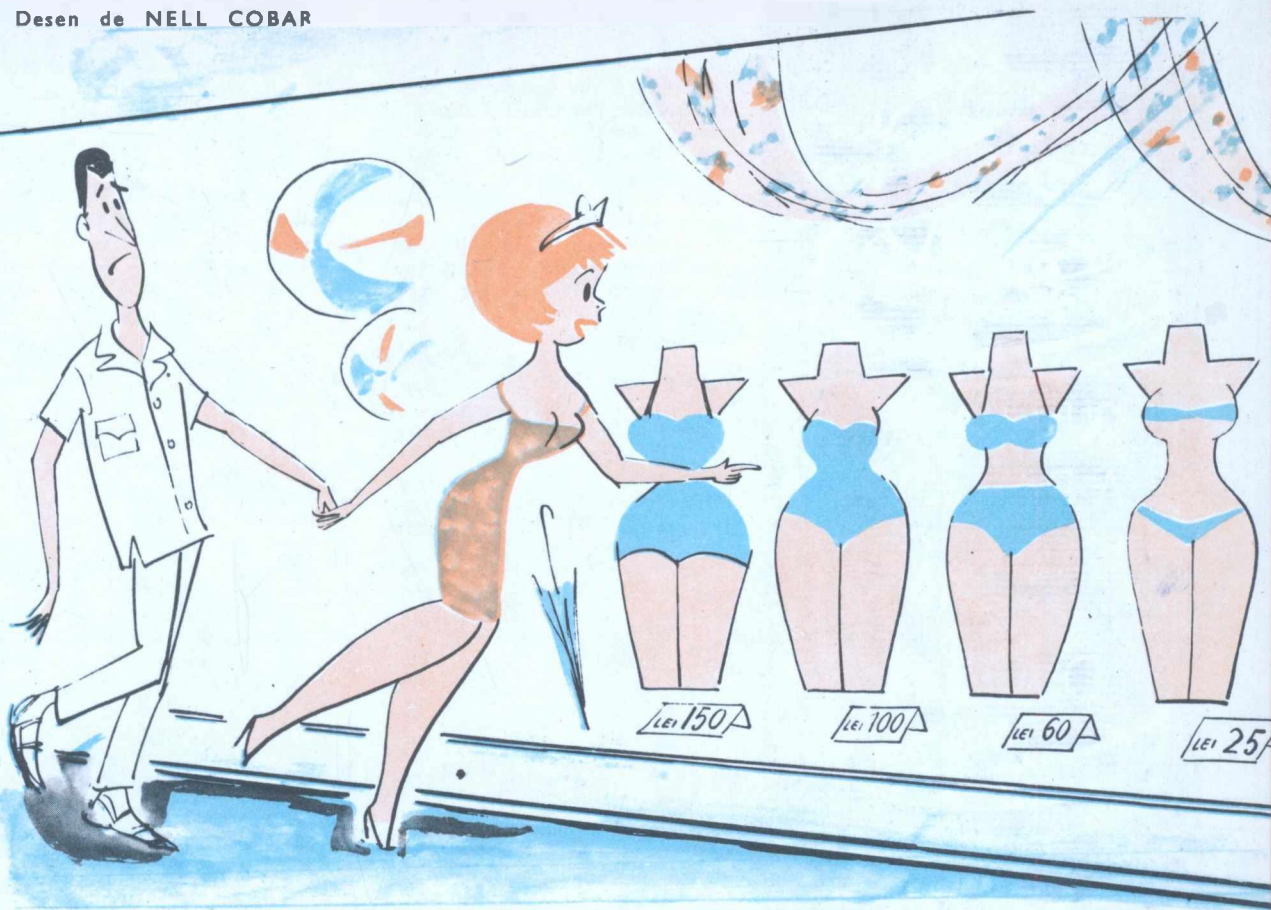
— Lasă că știu eu! Sînteți în stare să mă obligați să iau marfa înapoi!

Iată ce scria în scrisoare:

„Către secția de finisaj a fabricii „Dacia”. Nu mă așteptam la asta din partea voastră. Acuma îmi explic de ce ăia doi șmecheri m-au cărat în magazie și s-au făcut că nu observă că eu sînt în balot. Rușine, de trei ori rușine. Am crezut că am de-a face cu oameni serioși. Nici să jure nu mai poate omul. Vă aduc marfa înapoi să vă spălați cu ea pe cap. Cu mine nu merge. Și am să scriu și în condica de reclamații. Pe urmă ies la pensie. Că dacă eu am putut să fur așa ceva, înseamnă că m-am ramolit. Adio! Arsene Lupin”.

Într-adevăr, în camion se aflau intacte toate mărfurile dispărute. Lipseau numai cinci metri de balon, pe care Arsene Lupin îi trimisese în dar lui Sherlock Holmes, ca să se răzbune.

Desen de NELL COBAR

EL: — Să nu-mi spui că tocmai acum te-a apucat spiritul de economie!..

Modestie

— Vezi ce repede cos eu?
Spune acul cel vioi
Către degetarul meu
Ce-l urmează, dinapoi.

Acul n-a luat aminte
Că-l împinge, înaintea.

Măgarul

Are lungi urechi cît parul
Parcă-s limbi de foarfecă
Unii, deplîngîndu-i darul
Nu pot să priceapă că

Nu de-asta-i, măgar măgarul.

Canarul

— Nu-mi place colivia —
spune canarul.
Și-atunci stăpînul
„pricepîndu-i” amarul
Și-nduioșat de glasul lui întristat
I-a făcut colivia din aur curat.

Și azi se mai miră că pasărea zării
Fugi chiar în ziua inaugurării.

Șopirla

Avînd drept străbunic un brontozaur
Se laudă șopirla fără rost
Și-n numele viteazului ce-a fost
Mănîncă de la toți bătaie-n plaur.

Nu-ți pomeni strămoșii cînd ești prost.

Maimuța

Ești soi cam rău, ogîndă,
Și-o să stricăm căruța
Prea mi te strîmbi în față!

Spunea-ntr-o zi maimuța.

RODICA T. FLOREA

Dictonul latin trebuie schimbat: despre gusturi și despre culori se discută. Cel puțin despre gusturile în materie de culori. Cel puțin în ceea ce-i privește pe oameni. Cel puțin în Africa de Sud.

Mai întii o precizare: conform legilor rasiste din Republica Sudafricană, negrii se împart în două categorii: negrii-negri și negri-oameni de culoare. Nu are nici o importanță că un negru-negru nu e

mai negru decît un negru-om de culoare, a cărui culoare e tot neagră (Ați amezit? Nu e vina noastră!) Logica suferă, în schimb interesele celor care-i exploatează pe negrii de ambele categorii sînt satisfăcute. Pentru a fi om de culoare, negrul trebuie să demonstreze că printre strămoșii lui s-a rătăcit cîndva și un alb. Dovada o face — printr-o declarație scrisă — tot un alb și anume patronul care l-a

angajat pe negrul respectiv. Dacă acesta e om de culoare are dreptul să locuiască fără pașaport într-un oraș. Dacă e simplu negru trebuie să poarte asupra lui pașaportul eliberat de poliție.

La Braamfontein, nu departe de Johannesburg, s-a judecat recent un caz interesant. Negrul Dusa Tarene a apărut în fața tribunalului local sub acuzația că n-are pașaport, deși nu e om de culoare. Tarene a adus o declarație de acum trei ani a patronului său, albul Thor van Flieg, din care reieșea că un stră-străbunic al acuzatului fusese alb. Dar van Flieg a mărturisit cinstit magistratilor că se înșelase și că a constatat între timp inexistența unui astfel de strămoș al lui Tarene.

D. van Flieg nu e etnolog, ci cîrciumar. Cele două descoperiri ale sale, succesive, dar contradictorii, sînt consecința nu a unor migăloase cercetări științifice, ci a cererii lui Tarene de a i se urca salariul. Un negru cu astfel de pretenții nu poate fi om de culoare.

Aceasta a fost, după matura chibzuință, concluzia la care a ajuns tribunalul. Sentința: Tarene nu poate rămîne la Braamfontein. Evacuarea lui s-a făcut pe spesele statului, într-o dubă a poliției, care l-a transportat la o fermă de muncă forțată din Transvaalul de Est. Aci, negrul va putea reflecta liniștit problema culorilor, după ce își va încheia cele 19 ore de muncă pe zi.

MOBUTU: — În Europa m-am convins că ajutorul belgian ne-ar putea apăra independența de atacurile congolezilor...

Desen de V. TIMOC

N. AURELIU

Sărmăluțe în foi ... timbrate

Desen de F. GRONSKY

Desen de IOSIF TEODORESCU

Tot despre moda de primăvară
mutați?!
Vai, tovarășe director, se
ate? A venit vară!

— Acum sîntem siguri că-
ducem florile preferate!...

S. M. RUSU

„A-NTĂRCAT BĂLATA”

De aici, din comuna Țepu, raionul Tecuci, a pornit vorba asta. Și să vedeți cum. Un zvon a încălecat zaplazul și a ieșit în uliță:

— Auzi, minune! Băiatul lui Sfirlea citește!

— Ei și? Asta-i minune? Parcă e om în comuna noastră ca să nu citească?

— Păi, băiatul lui Sfirlea abia a renunțat la hrănirea din resurse interne ale maică-si. Nici o lună de cînd l-a întărcat. Și citește!

— Fugi că te ții de șotii!

— Dacă-ți spun! Citește și buinică-sa. Într-o săptămîină a mincat „Frații Jderi”.

— I-o fi băut, că n-are cum minca. N-are un dinte în gură. Uși că-i de 82 de ani? Cine naiba scoate zvonuri de astea fără cap și fără coadă?

— Ești Toma necredinciosu! Da' de moș Pintilie știi că are să ia insigna de frunțaș la citit? Ei, acu' ce mai zici?

— Zic ca mata, cumătră Zamfiră: minune.

— Peste cîteva zile vin să dea premiile. Ia premiul și corul, că are 170 de coriști, iau și dansurile, că au stat pe locuri de frunte în concurs.

— Unde-ai văzut mata echipă de dansuri să stea?

— Apoi dumneata una știi: să te ții de glume. Da' de văru' Ispas, că o să ia și el premiul la citit, știi?

— Păi îl știam plecat la o școală.

— Chiar că este.

— Și cum face? A lăsat om în loc să citească pe numele lui sau îi citește careva cărțile la telefon?

— Dacă-ți spun eu că ești Toma necredinciosu'. Păi, nu-i minune că ăla micu' al lui Sfirlea citește?

— Nu-i, dacă l-a întărcat mă-sa cu cerneală. Trage la litere.

— Rîzi, cumetre, dar ai să vezi matale la serbare...

Pînă-n seară, via comuna Țepu din raionul Tecuci:

— Auzi, vericule, că printre cei de iau premiul la citit e și Brebenel.

— Ei fugi că mor! Brebenel e dus la spital de patru luni!

— Păi unde citește omul mai mult decît la spital? Că doar n-o să joace Alunelul.

— Ba pă ăsta l-ar putea juca, are picioarele sănătoase. Numai cu ochii stă prost: nu vede. Da-l fac ăia sănătos. Ori nu știi că nu vede?

— Ba eu știu, dar nu știe fata de la bibliotecă, de la cămin.

— Păi ea a făcut și „minunea” asta. Și s-a aflat. Ca să fie și bibliotecă pe locuri de frunțaș, a trecut fel de fel de nume pe fișe. I-a trecut lui moș Pintilie cartea „Ce trebuie să știe femeia înainte de naștere” și lui ăla micu' al lui Sfirlea una bună: „Alimentația oamenilor la bătrînețe”. Să vezi ce-o să fie la cămin cînd s-or împărți premiile și o să ia cuvîntul și ăla întărcatu-al lui Sfirlea...

— Apoi să știi că o.... întărcă și bibliotecara cu sistemul.

Cu ocazia inaugurării sezonului de vară la bufetul cu autoservire din incinta Sfatului popular raional Roșiori de Vede, loc parcă anume creat pentru folosirea din plin, cu cele mai alese mijloace (de Pitești, de Vilcea, Jamaica, G.A.S. Dealul Mare etc. etc.) a celor opt ore din programul nostru de lucru, subsemnații... (cutare și cutare) salariați ai sfatului, ne permitem a consuma, mai bine zis a consemna următoarele:

Mulțumim pe această cale celor care, pe lângă celelalte secții ale sfatului popular, au amenajat și o secție cu autoservire denumită bufet, în incinta sfatului.

În felul acesta, de vreme ce subsemnații salariați... (cutare și cutare) nu mai sîntem nevoiți să ne pierdem prețioasele noastre ore din program pe la alte localuri din afara sfatului, diverșii solicitanți în loc să mai treacă pe la biroul de informații sau să ne caute din secție în secție unde, oricum, tot nu sîntem de găsit, se pot adresa cu încredere tovarășului gestionar al bufetului căruia, în acest sens, îi propunem a-și împărți mesele de consumație pe probleme:

— Registratura: masa doua, dreapta, fund.

— Sanitară: stînga, lângă bufetul cu aperitive.

— Organizatoric: mesele 1,2,3, —lotul din mijloc.

— Zootehnică: lângă teighea (la botul calului)

Această nouă formă organizatorică ar permite rezolvarea diferitelor probleme pe loc, știut fiind că nimeni nu se mai plimbă de colo-colo, cu paharul în mînă.

Atmosfera de asemenea s-ar îmbunătăți, entuziasmul colectiv urcînd pînă la improvizarea de coruri și chiar de toasturi, ceea ce ar da un nou impuls muncii în cadrul sfatului.

Ținînd seamă de cele arătate mai sus, și pentru a face ca lucrurile

bune să devină foarte bune, iar cele bune — excepționale, noi propunem:

A. — Fiecărei mese de consumație să i se efectueze cite o tăblie pentru scris. Astfel nu se va mai întimpla ca tovarășii noștri să se iscălească „a la carte” pe șnițele sau pe ridichi.

B. — Cele două încăperi vecine cu bufetul ar putea fi folosite, una pentru instalarea unui taraf cu țambal și gurist, a doua ca local de dans.

C. — Secția organizatorică ar trebui să emită legitimații „tip bufet” pentru ca tovarășii din afară (aparținînd celorlalte sfaturi din raza raionului) veniți pe bază de diurnă, să nu poată aglomera acest loc în care se elaborează rezolvările curente ale diferitelor secții.

D. — Totodată, ar trebui să se interzică formal accesul „flotanților” consumatori de suc și lapte băut care pretind (auzi vorbă la ei!) că bufetul pentru asta a fost făcut și nu pentru noi...

E. — Propunem de asemenea suprimarea termenului *auto* din titlatura bufetului cu *auto* servire și angajarea de urgență a unui vainburș — ospătar specialist în debrețini, bibliorafturi, șprițuri, ștampile în mujdei, cereri a la grecque, sărmăluțe în foi timbrate etc. etc.

Propunînd toate aceste îmbunătățiri, noi subsemnații... (cutare și cutare), salariați ai Sfatului popular raional Roșiori de Vede, ne luăm angajamentul să contribuim și pe mai departe, în timpul programului nostru de lucru, la îndeplinirea și depășirea planului secției „bufet” pe care o vom sprijini să devină secție frunțaș...

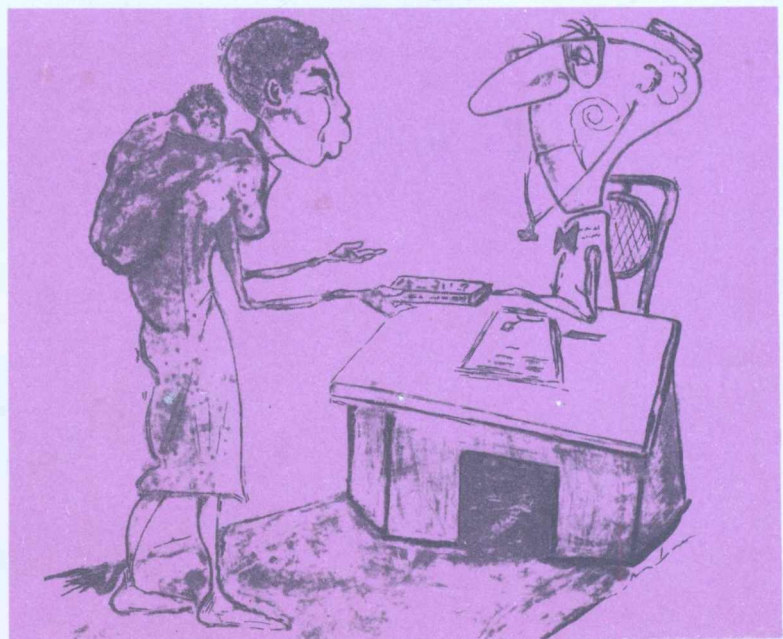
Așteptăm cu nerăbdare răspunsul cuvenit sugestiilor noastre (ss) indescifrabil

P.S. Așteptăm și noi:

„URZICA”

p. conf. SILVIU GEORGESCU

ÎN AFRICA DE SUD

DOCTORUL — Iei trei pilule pe zi. Cite una după fiecare masă.

PACIENTA: — Dar eu mînc numal o dată pe zi!

Desen de N. GHENADIE

Desen de GROSU MIHAI

Greșeală de soție

Tovarășa Maria Vaneli, gestionară la „Alimentara” Mina Brezoi (raionul Tîrgoviște) a crezut că nu greșește dacă își aduce și soțul în magazin, s-o ajute la vânzare.

Dar a greșit. Soțul, necunoscînd bine prețurile, a vîndut unele articole... mai scump. De exemplu, unei cumpărătoare (tovarășei inginer Dumitrache Maria) i-a luat, în plus 12 lei.

Urmarea: i s-a interzis gestionarei să-și mai aducă soțul în magazin, iar pentru greșeala făcută a fost sancționată cu „muștrare scrisă”.

În urma sancționării, se speră că această greșeală a gestionarei o să rămîină singura ei greșeală; o alta n-o să mai facă.

N-o să fie, adică, o greșeală...cu soț.

Cui nu-i place, să iasă afară!

Gestionarul Bildea Alexandru, de la magazinul „Aprozar” nr. 7 din Baia Mare, avea față de clienții care îi intrau în prăvălie o atitudine necuviincioasă, iar cînd vreun client declara că această atitudine nu-i place, gestionarul îi răspundea răstit: „Cui nu-i place, să iasă afară!”

Și fiindcă clientului nu-i plăcea... ieșea.

Comportarea gestionarului a aflat-o (cu ajutorul „Urzicii” și O.C.L. Aprozar Maramureș. Și l-a sancționat. Dar gestionarului nu i-a... plăcut c-a fost sancționat. (Și a continuat să fie necuviincios cu clienții).

Atunci, O.C.L. a zis: Cui nu-i place, să iasă afară!

Și gestionarul... a ieșit.

A ieșit din... funcție.

Telegramă urgentă

Cititorul nostru, tovarășul Istrățescu Vasile din București, str. Verdi nr.2. a expediat fratelui său, Istrățescu Grigore, din comuna Runcu, str. Ferestre nr. 14 (raionul Tîrgoviște) o telegramă urgentă.

Această „telegramă urgentă” n-a ajuns la destinație nici după... patru luni. Și nici nu va mai ajunge. Nici nu mai e nevoie. A lămurit Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor (la sesizarea „Urzicii”) ce s-a întîmplat.

Răbojul

U R Z I C I I

Din București, telegrama a pornit bine. Dar pe parcurs, din vina oficiilor P.T.T.R. Pucioasa și Fieni, numele destinatarului telegramei, în loc de Istrățescu Grigore, a devenit Istrățescu... Gheorghe, iar factorul distribuitor din comuna Runcu a predat acea telegramă unui Istrățescu Gheorghe, deși numitul nu locuia la adresa din telegramă.

Rezultatul: funcționarii vino-vați de la oficiile Pucioasa și Fieni, factorul distribuitor din comuna Runcu și dirigintele oficiului Fieni — au fost, pentru neglijențele lor, sancționați.

Sancțiunile le-au fost comunicate telegrafic, iar ei le-au primit imediat.

Explicația: nu le-au fost expediate... urgente.

Mobile defecte

Un an de zile (din iunie 1963 pînă în iunie 1964) i-a trebuit Fabricii I.L.L. Ghimbav ca să fie corectă și... operativă în relațiile ei cu un cetățean care a cumpărat o garnitură de mobilă — dovedită necorespunzătoare — produsă de această fabrică.

(Fericitul cumpărător al mobilei: cetățeanul Negruț Ștefan din Zărnești).

A trebuit să intervină și „Urzica” și Sfatul popular al orașului Brașov, ca să binevoiască Fabrica din Ghimbav să recunoască, în sfîrșit, că e cazul să-i schimbe cetățeanului mobilă, defectă, cu una validă.

Pînă la urmă, după un an de zile, i-a schimbat-o.

Această întîmplare dovedește că, la Fabrica din Ghimbav, conștiințiozitatea în muncă și spiritul de răspundere sînt, uneori, și ele, niște simple... mobile.

Niște mobile...defecte și care trebuie, deci, schimbate.

Băutori rafinați

Unii salariați de la „Uzina mecanică” din Turnu Severin (Ghenciu

Constantin, Cerbu Vasile și Cîntărețu, în frunte cu inginerul-șef Mindruț Ión și inginerul Ionescu Niculae) obișnuiau uneori să facă — în incinta uzinei — cîte un mic chefuleț, consumînd respectabile cantități de țuică și de vin.

Iar cînd n-aveau țuică și vin, consumau...spirt rafinat, procurat de la...magazia uzinei. (Spiritul îl elibera, fără forme în regulă, magazinul Olteanu Marin).

Pentru aceste fapte, au fost sancționați toți, de conducerea uzinei, cu „muștrare” și cu imputarea valorii spiritului.

Ca să nu mai consume și altă dată, în uzină, lichid, au fost sancționați solid.

Contabil cu sonerii

La O.C.L. Mixt din Medgidia e contabil-șef tovarășul Abiltar Munig, care e un om ingenios: a instalat în preajma sa un complicat sistem de sonerii, cu o sumedenie de butoane, pe care — cînd vrea să cheme la dumealui vreun funcționar — apasă în diverse feluri.

La o singură apăsare pe buton, trebuie să vină la dînsul tovarășul Mogîla Vasile. La de două ori, tovarășul Răducanu Dode; la de trei ori, tovarășa Andrei Maria; la de patru ori, de cinci ori, de șase ori, — alții.

Pentru alți salariați, aplică alt sistem: un fel de alfabet Morse. La un semnal scurt, trebuie să vină la dumealui tovarășa Georgescu; la un semnal lung, tovarășul Penef

Vasile; iar la un semnal nici — lung — nici scurt, altcineva.

Și nu admite nici o încurcătură, ca să vină în locul unuia, altul.

Acest întortochiat sistem de sonerii îi ține pe funcționari într-o permanentă încordare, cu urechile mereu ciulite, ca nu cumva să le scape vreun semnal, sau să le confunde, că ar fi grav!

Mai grave, însă, cînd e tovarășul Abiltar nervos. Atunci, domina sa apasă în neștiere pe toate soneriile și dau năvală în biroul dumealui toți salariații.

Speră însă acești salariați că, pînă la urmă, acestui hăuc sistem de sonerii îi va... suna ceasul.

C. CRISTOBALD

(După sesizări de la corespondenți și de la cititori din: Brezoi, Baia Mare, București, Zărnești, Turnu Severin și Medgidia).

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Școlii”

44.601

Ar fi trebuit să fie „Claxonul” Nr. 9, dar la ședința de analiză a muncii a fost întors pe dos

Claxonul

Umorul e cel mai bun medicament. De aceea unii strimbă din nas când îl gustă...

Acest supliment se distribuie gratuit pentru ca după lectură să nu se spună „păcat de bani”. Rugăm publicul, ca după citirea acestor pagini, să ne comunice părerea despre Mark Twain. Părerea despre mine, să nu mi-o comunice, fiindcă o știu și singur.

REDACTOR ȘEF: NU SINT EU, REDACTOR ȘEF-ADJUNCT: NICI ĂȘTA NU-S EU, REDACTOR CRITICAT: ĂȘTA-S EU!

REDACTOR: I. AVIAN

••• INFORMAȚII •••

In urma discuțiilor purtate la Direcția Miliției Capitalei, s-a hotărât ca acesta să fie singurul Claxon aprobat de Serviciul Circulației, întrucât claxonatul lui nu trezește pe nimeni.

Dimpotrivă...

★

Pe strada Prelungirea Ielelor a fost depistat un vaimburg, pe nume Napoleon Măcălău, care, pînă astăzi, n-a turnat niri o

ECOURI • EOURI

Ieri după amiază a părăsit Capitala, plecînd într-o direcție necunoscută, tînăra Mimi Motănaș.

Din suită a mai făcut parte Mirel Orbete, prietenul casei. Mirel Orbete, timp de șase luni, a dus cu Mimi Motănel tratative privind drepturile omului...

Acordul a fost semnat ieri dimineață, în saloanele „Romartei”. Au fost de față trei metri de stofă, doi metri de mătase, un pulover de lină precum și alți reprezentanți ai Ministerului Industriei Ușoare.

picătură de apă în vin. Intrucît în localurile de pe respectiva stradă n-au mai fost semnalate asemenea elemente, șeful popular al raionului a hotărît ca acest vaimburg să fie declarat monument istoric.

Napoleon Măcălău a acceptat propunerea, dar a cerut ca bustul să-i fie ridicat în mijlocul lacului Herăstrău.

Vaimburgul are o vechime în muncă de aproape trei zile.

!! CHESTII CU TRABANT !!

— Trabantul meu gonește cu 120 pe oră.
— Exclus!
— De ce? 60 la dus, 60 la întors.

★

Cooperativa de Croitorie „Sporul” remaiază și stopează artistic caroseriile de Trabant.

După ciocniri sau tamponări mai puternice venim la fața locului și confecționăm mărgele.

Fotografia de mai sus reprezintă o față de masă pătată cu vin alb și spălată cu „Alba-Super”.

Cereți cu încredere „Alba-Super”. Util, practic și nu costă nimic fiindcă nu se găsește.

Ieri la prînz Trabantul care gonea cu o sută de kilometri pe oră, fugărit de un ciine lup, s-a plasat pe orbită.

Se crede că mașina a fost propulsată de coada ciinelui.

★

— Iubito, dacă te căsătorești cu mine, îți iau un Trabant.

— Și dacă nu mă căsătorește?

— Îți iau un Wartburg.

ȘTIRI DE PE LITORAL

Administrația stațiunilor de pe litoral face cunoscut celor interesați că nu răspunde de soțiile uitate pe faleză sau pe plajă.

Pentru lichidarea numeroaselor cazuri semnalate, în fiecare stațiune s-a deschis „Biroul nevestelor găsite”.

Pînă în prezent nu s-a prezentat nici un păgubaș.

★

Din motive cu totul birocratice, Marea Neagră nu a fost prevăzută în acest an cu flux și reflux.

★

Plimbări minunate pe marea înspumată, numai cu vasele costiere. Prețuri convenabile.

În costul biletului intră și rîul de mare.

Cei predispuși la asemenea crize sînt sfătuiți să vină cu lămîie sau cu soția.

P.S. Ca să aibă cine să-i îngrijească.

Dar ce-ați crezut dumnea-voastră?

UN FAPT RAR!

Aseară, în timp ce se afla singur pe faleza pustie, tînărul Giony Beteală a sărit ieșind din mare o splendidă sirenă. Emoționat, tînărul a exclamat:

— Iubita mea! Ești visul meu! De cînd te aștept.

El s-a repezit spre suava ființă mitologică și în clipa următoare a înhățat jumătatea din ea, care reprezenta pește.

Apoi a adăugat:

— De partea cealaltă n-am nevoie! Găsește oricînd.

DE LA CIRCUL DE STAT

Direcția circului de stat anunșă: Aseară, la orele 21, un tigr de Bengal a evadat din cușca sa. Rugăm Cooperativa Blănarilor să nu-l ia în lucru sub nici un motiv.

TEATRALE

La cererea publicului, începînd din stagiunea viitoare, la anumite spectacole biletele se vor vinde prin ADAS.

★

Proiect de reclamă pentru unele piese:

„Spectatori! Procurați-vă din timp bilete”.

Și proiect de reclamă pentru alte piese:

„Bilete !!! Procurați-vă din timp spectatori!”...

Penultima oră și ceva

Din cauza cîldurilor mari, unele bancuri din această pagină au apărut decoltate.

Rugăm cititorii indignați să ne comunice în scris de ce nu sînt la fel de indignați și pe stradă, cînd întorc capul după decolteuri.

Scrisorile vor purta pe plic mențiunea „fugi că nu ține”...

DE LA O.N.T. CARPAȚI

Chiar și în ultima zi, pentru concediile de vară la Sinaia, Predeal și Bușteni, adresați-vă cu încredere agențiilor noastre. Locuri numai în picioare.

Vilegiaturisti!! Petreceți un concediu minunat la mare, dacă aveți rude la Constanța.

Dacă nu aveți, vi le puteți procura prin transfer.

Cei care nu s-au înscris din vreme și vor totuși să-și petreacă luna august la Eforie-Nord sau Eforie-Sud, să se adreseze de urgență agențiilor O.N.T.

Cererile se resping numai pe bază de înscrieri.

DIN COMERT

O dispoziție a O.C.L.-ului „Alimentara” prevede că în magazinele de brînzeturi, în care vînzătorii sînt necuviincioși, se va pune următorul afiș: „Aici se vinde brînză bună în burduf de ciine.”

Bucureșteni! O veste bună! S-a pus în vînzare un bogat sortiment de sardele.

În ulei, în bulion și în tramvaiul 12.

Panseurile lui Farafanțucu

La radio există unde scurte și unde lungi. Cele lungi sînt probabil undele scurte ajunse la maturitate.

Se spune că Cezar, care era un mare comandant, atunci cînd a trecut Rubiconul a exclamat: „Zarurile sînt aruncate”.

Păi ce fel de comandant mai e și ăsta, care, în loc să-și conducă armatele, joacă barbut?!...

Unii istorici susțin că Napoleon a fost învins la Waterloo, fiindcă n-a avut informații precise despre efectivele dușmane. De ce n-a cerut informații? Și atunci suna ocupat la 03?

VORBE ȘI EXPRESII REACTUALIZATE

„Mame, lăsați copilele să vină la mine.”

Mamele pot veni a doua zi.

„... iar a șaptea zi să te odihnești.”

Probabil că Dumnezeu n-a avut hol comun.

„... spuse să se facă lumină și lumină se făcu.”

Dar contor cine spuse să se facă?

„Acum ori niciodată!...” (șoapte în sălile de cinema).

„Ce-i în mîna nu-i minciună”. (Nu primim bacșiș. Sîntem cop-operatori).

„... Și domnul făcu pe om după chipul și asemănarea sa...” (Și astfel apărură pe lume Sophia Loren și Mircea Crișan).

„Spune-mi cu cine te însoțești...” (Ca pe urmă să mă torni nevastă?)

„Cine se scoală de dimineață...” (înseamnă că e înșurat de zece ani).